

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Filipa Dienstbiera, soudkyně Veroniky Juříčkové a soudce Štěpána Výborného v právní věci žalobkyně: **BZENEC1630 s.r.o.**, sídlem Růžová 972/1, Praha 1, zastoupené JUDr. Ing. Ondřejem Lichnovským, advokátem, sídlem Palackého 151/10, Prostějov, proti žalovanému: **Finanční úřad pro hlavní město Prahu**, sídlem Štěpánská 619/28, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2025, č. j. 7370582/25/2080-81541-609327, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 3. 2026, č. j. 11 Af 24/2025-32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalovaný rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku, exekučním příkazem na příkázání jiné peněžitě pohledávky (dále též „exekuční příkaz“), nařídil podle § 178 odst. 1 a odst. 5 písm. c) a § 191 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, daňovou exekuci a zakázal žalobkyni jako poddlužníkovi, aby po dobu trvání daňové exekuce vyplatila dlužníkovi (společnosti BZENEC SEKT a.s.) pohledávku, kterou má dlužník za žalobkyni z právního titulu smlouvy o převodu obchodního závodu ze dne 9. 7. 2025, uzavřené mezi dlužníkem jako prodávajícím a žalobkyní (poddlužníkem) jako kupujícím. Dále žalovaný napadeným exekučním příkazem zakázal provést na tuto pohledávku započtení nebo s ní jinak nakládat, a to až do výše nedoplatku, pro který byla

exekuce nařízena; a uložil žalobkyni, aby po doručení vyrozumění o nabytí právní moci exekučního příkazu vyplatila příkázanou pohledávku na účet žalovaného, jakmile se stane splatnou.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem označeným v záhlaví zamítl. Podle městského soudu je z odůvodnění exekučního příkazu zřejmé, na základě jakého exekučního titulu byl příkaz vydán, vztah žalobkyně jako poddlužníka byl odůvodněn smlouvou o převodu obchodního závodu ze dne 9. 7. 2025. Dále městský soud zrekapituloval judikaturu, dle které se přezkum rozhodnutí o nařízení exekuce zásadně zaměřuje toliko na okruh otázek spojených zásadně s vykonávací fází řízení a neslouží k přezkoumání rozhodnutí, na jejichž základě byla exekuce nařízena. Městský soud se neztotožnil s námitkou žalobkyně, že exekuční příkaz nenabyl právní moci, neboť dle žalobkyně nebyl doručen daňovému dlužníkovi. Soud ověřil, že exekuční příkaz byl dne 30. 12. 2025 doručen daňovému dlužníkovi.

[3] Na druhou stranu se městský soud částečně ztotožnil s námitkou nepřezkoumatelnosti exekučního příkazu, neboť z něj není patrné, na základě čeho žalovaný dovozuje existenci neuhrazené pohledávky z titulu smlouvy o převodu obchodního závodu. Městský soud dospěl k závěru, že žalobkyni musel být znám důvod, ze kterého žalovaný dovodil splnění podmínek pro uložení povinností k úhradě daňového nedoplatku z titulu poddlužnického vztahu žalobkyně a daňového dlužníka. Současně však soud uvedl, že v odůvodnění napadeného exekučního příkazu skutečně chybí údaj o tom, proč žalovaný neuznal důvodnou argumentaci žalobkyně zánikem pohledávky. Zrušení napadeného exekučního příkazu z výše uvedeného důvodu se však městskému soudu jevilo jako typický příklad přepjatého formalismu, a proto dospěl k závěru, že se jedná o vadu bez vlivu na zákonnost exekučního příkazu.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. V ní namítá, že městský soud nezohlednil nepřezkoumatelnost napadeného exekučního příkazu. Exekuční příkaz byl vydán dne 17. 9. 2025, tj. po uplynutí doby splatnosti kupní ceny za prodej obchodního závodu, žalovaný však tuto skutečnost v exekučním příkazu nijak nehodnotil. Dle městského soudu měly být stěžovatelce důvody pro splnění podmínek pro vydání příkazu známy. K tomuto závěru však městský soud dospěl na základě komunikace mezi žalobkyní a žalovaným, jež proběhla až po vydání exekučního příkazu.

[5] Dále stěžovatelka městskému soudu vytýká, že nezohlednil zánik příkázané pohledávky, pročez považuje napadený rozsudek za nezákonný. Existence pohledávky je zákonnou podmínkou vydání exekučního příkazu. Stěžovatelka také poukázala na další postupy žalovaného po vydání rozporovaného exekučního příkazu. Upozornila, že žalovaný v jiných řízeních dovozuje, že daňový dlužník je nadále vlastníkem části nemovitých věcí, které stěžovatelka nabyla smlouvou o převodu obchodního závodu. To dle stěžovatelky popírá tvrzení žalovaného v této věci stran existence příkázané pohledávky, neboť v případě absolutní neplatnosti uvedené smlouvy by nemohla vzniknout platná pohledávka.

pokračování

[6] Žalovaný ve vyjádření poukázal na skutečnost, že stěžovatelka v kasační stížnosti vznáší obdobné námitky jako v žalobě, s nimiž se městský soud dostatečně vypořádal. Dle žalovaného vydaný exekuční příkaz splňuje veškeré formální požadavky stanovené zákonem. Žalovaný rovněž zrekapituloval korespondenci mezi ním a stěžovatelkou navazující na vydání exekučního příkazu, v níž stěžovatelka opakovaně tvrdila zánik přikázané pohledávky. Ten však žalovaný nemá za prokázaný a nadále prověřuje stěžovatelkou dodatečně poskytnuté dokumenty a tvrzené skutečnosti. Bude-li úhrada pohledávky prokázána, rozhodne žalovaný o zastavení daňové exekuce podle § 181 odst. 2 daňového řádu. Žalovaný v jiných řízeních netvrdí, že smlouva o převodu závodu je neplatná v celém svém rozsahu. Stěžovatelkou uváděná řízení se týkají nemovitých věcí, a nikoliv závodu dlužníka. I pokud by žalovaný skutečně postihl neexistující pohledávku, stěžovatelka by nebyla zkrácena na svých právech.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[8] Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti podle § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“), a shledal, že kasační stížnost **není důvodná**.

[9] Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatnila dvě kasační námitky. Zprvce namítá nepřezkoumatelnost exekučního příkazu spočívající v tom, že se žalovaný nevypořádal s možností zániku pohledávky ze smlouvy o převodu obchodního závodu. Za druhé namítá, že napadený rozsudek je nezákonný, neboť ani sám městský soud nezohlednil zánik přikázané pohledávky.

[10] Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitku nepřezkoumatelnosti exekučního příkazu důvodnou. Žalobou napadený exekuční příkaz specifikuje nejen osobu dlužníka a poddlužníka, ale rovněž právní titul, dle kterého vznikla dlužníkovi vůči stěžovateli peněžitá pohledávka, na niž byl exekuční příkaz vydán (smlouva o převodu obchodního závodu ze dne 9. 7. 2025). Skutečnost, že se žalovaný v exekučním příkazu podrobněji nezabýval otázkou, zda v době nařízení exekuce byla přikázaná pohledávka splatná či uhrazená, nezpůsobuje nepřezkoumatelnost exekučního příkazu, neboť pro takové úvahy nemá žalovaný při vydání exekučního příkazu vytvořeny procesní předpoklady. S ohledem na znění § 177 odst. 1 daňového řádu, dle kterého *nestanoví-li tento zákon jinak, postupuje se při daňové exekuci podle občanského soudního řádu*, lze analogicky odkázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího soudu (např. rozsudky ze dne 27. 5. 2005, sp. zn. 20 Cdo 903/2004, ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 20 Cdo 2922/2005, nebo ze dne 15. 4. 2009, sp. zn. 28 Cdo 4880/2007); a dále na judikaturu Nejvyššího správního soudu citovanou níže.

[11] Je proto na místě korigovat závěr, kterým městský soud žalovanému vytkl, že v odůvodnění exekučního příkazu absentují důvody, proč žalovaný odmítl argumentaci

stěžovatelky zánikem příkázané pohledávky. Žalovaný neměl povinnost se s touto argumentací stěžovatelky v odůvodnění exekučního příkazu vypořádat. Současně je třeba dodat, že stěžovatelka argumentaci zánikem příkázané pohledávky uplatnila v řízení až prostřednictvím vyjádření, která žalovaný obdržel ve dnech 9. 10. 2025, 10. 11. 2025 a 13. 1. 2026. Žalovaný se tak s argumentací stěžovatelky mohl seznámit až po vydání napadeného exekučního příkazu, nelze mu proto vytýkat, že se v odůvodnění příkazu nevypořádal s argumenty, které ke dni jeho vydání stěžovatelka v řízení ještě neuplatnila. Městský soud údajné pochybení žalovaného nehodnotil jako zásadní pochybení a s přihlédnutím k tomu, že stěžovatelce dle městského soudu musely být důvody žalovaného zřejmé, dospěl k závěru, že vytýkaná vada neměla vliv na zákonnost napadeného exekučního příkazu. Městský soud tak žalobu stěžovatelky zamítl. Není tak namístě, aby Nejvyšší správní soud kvůli nesprávnému závěru městského soudu zrušil napadený rozsudek, plně postačí nesprávný závěr městského soudu korigovat.

[12] Jelikož se žalovaný neměl v odůvodnění exekučního příkazu zabývat otázkou zániku příkázané pohledávky, nelze přisvědčit ani kasační námitce, že městský soud nezohlednil zánik příkázané pohledávky. Jak vysvětlil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu již v rozsudku ze dne 18. 5. 2010, č. j. 5 Afs 33/2008-180, č. 2084/2010 Sb. NSS, poddlužník sice může podávat námitky proti exekučnímu příkazu na příkázání jiné peněžité pohledávky, ty se však mohou týkat *„pouze předpokladů pro nařízení daňové exekuce: tedy především existence daňového nedoplatku, exekučního titulu, vhodnosti a proporcionality zvoleného způsobu exekuce a případně též správnosti procesního postupu správce daně“* (bod 20). Rozšířený senát následně zdůraznil, že *„otázky existence a promlčení postižené pohledávky nemohou být věcně posuzovány správcem daně v námitkovém řízení“* (tamtéž). Případná neexistence příkázané pohledávky tedy nezpůsobuje nezákonnost exekučního příkazu, nelze ji řešit námitkami proti exekučnímu příkazu a může být toliko důvodem pro případné pozdější (i částečné) zastavení daňové exekuce podle § 181 odst. 2 písm. i) daňového řádu, jak ostatně upozornil i žalovaný.

[13] Ve vztahu ke správním soudům pak rozsudek rozšířeného senátu č. j. 5 Afs 33/2008-180 dovodil, že poddlužník, který tvrdí neexistenci pohledávky vůči daňovému dlužníkovi, ať již proto, že tento závazek nikdy nevznikl, že zanikl některým ze zákonem předvídaných způsobů, anebo že došlo k jeho promlčení, nemůže být exekučním příkazem nařizujícím exekuci postižením jiné peněžité pohledávky nijak dotčen na svých právech. Jeho práv se totiž exekuční příkaz může dotknout pouze v případě, že závazek vůči daňovému dlužníkovi existuje (bod 25 citovaného rozsudku). Pokud tedy poddlužník podá žalobu proti exekučnímu příkazu a jediným uplatněným žalobním bodem je jeho tvrzení o tom, že k rozhodnému dni (tedy ke dni doručení exekučního příkazu poddlužníkovi) neměl vůči daňovému dlužníkovi peněžitý závazek specifikovaný v exekučním příkazu nebo že je tento závazek promlčený, netvrdí myslitelné dotčení na svých právech a jeho žalobu je třeba odmítnout (bod 27 citovaného rozsudku).

[14] Jakkoli v nyní souzené věci nemohl městský soud žalobu odmítnout, neboť stěžovatelka v žalobě vznesla také další tvrzení, jimiž brojila proti nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí a proti procesní vadě při jeho doručování, z citované judikatury nepochybně vyplývá, že otázkou existence pohledávky ke dni doručení exekučního příkazu poddlužníkovi se městský soud zabývat nemusel a neměl. Jak také uvedl rozšířený senát v bodě 28 citovaného rozsudku, bylo by absurdní, kdyby správní

pokračování

soudy věcně řešily námitku poddlužníka, že nemá žádný závazek plnit daňovému dlužníku, ačkoli by totožnou námitku zákonitě byly povinny řešit soudy civilní v případném řízení o poddlužnické žalobě správce daně podané dle § 186 odst. 3 daňového řádu. Podle tohoto ustanovení platí, že *nesplní-li poddlužník povinnost stanovenou mu exekučním příkazem a zákonem řádně a včas, má správce daně nárok na její splnění z prostředků tohoto poddlužníka; tento nárok správce daně uplatní podáním žaloby k soudu.*

[15] Nejvyšší správní soud zároveň doplňuje, že ačkoli byly shora citované závěry rozšířeného senátu vysloveny ve vztahu k právní úpravě obsažené v zákonu č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, jsou plně použitelné rovněž při výkladu daňového řádu. Současná právní úprava exekučního příkazu na příkázání jiné pohledávky v daňovém řádu je totiž založena na obdobných principech (na rozsudek rozšířeného senátu č. j. 5 Afs 33/2008-180 odkazuje z novějších např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2023, č. j. 7 Afs 311/2022-68, bod 14).

[16] Pokud stěžovatelka v kasační stížnosti poukazuje na další postupy žalovaného po vydání rozporovaného exekučního příkazu, konkrétně na jiná pozdější řízení žalovaného v souvisejících věcech, nemohl se Nejvyšší správní soud těmito tvrzeními zabývat, a to hned ze dvou důvodů. Zaprvé platí, že v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. přezkoumávají správní soudy žalobou napadená rozhodnutí ve vztahu ke skutkovému a právnímu stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu; skutečnosti nastalé po vydání exekučního příkazu tedy nemohou mít žádný vliv na posuzování jeho zákonnosti. Zadruhé platí, že § 104 odst. 4 s. ř. s. zavádí do řízení před Nejvyšším správním soudem koncentrační princip, který zajišťuje, aby uplatněné výhrady účastníků řízení byly pořadem práva nejprve projednány krajskými soudy, kterým byly v žalobách předestřeny, a až poté může zákonnost jejich posouzení, promítly-li se zároveň i do námitek kasačních, přezkoumat Nejvyšší správní soud. K tomu ovšem v daném případě nedošlo, neboť stěžovatelka námitku tohoto obsahu v podané žalobě vůbec nevznesla, a učinila tak poprvé až v kasační stížnosti. Uvedená námitka proto není v řízení o kasační stížnosti přípustná.

[17] Závěrem Nejvyšší správní soud podotýká, že postup finančních úřadů při výkonu vybrané působnosti (zde vymáhání daňového nedoplatku) dle § 12 odst. 4 a § 10 odst. 4 písm. c) zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, nemá vliv na určení žalovaného v řízení o žalobě proti rozhodnutí a nezakládá změnu žalovaného dle § 69 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[19] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně (stěžovatelka) neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. června 2026

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu